

Vzpomínky

Už je to mnoho let, dospěla jsem, zestárla. Svráštělé ruce už neudrží brk a vyschlé rty můžou sotva vyličít hrůzy minulosti. Mládí ustoupilo, bolest však zůstala. Jako by to bylo včera, co jsem se proháněla s kamarádkou po lidických lukách. Bylo mi osm let. Holčička prožívající bezstarostné dny dětství. Vše se ale mělo změnit....

Bydlela jsem v malém domku se zahradou se svými rodiči a mladším bráškou. Měl stejně jako já světle hnědé vlasy a zelené oči, ale rysy měl tvrdší, zatímco já byla po mamince něžné tváře, on zdědil po tatínkovi vystouplou bradu a hrubě řezané lícní kosti. Na tváři mu stále pohrával drzý úsměv uličníka, jakým také byl. Jako nejstarší dítě jsem měla spoustu povinností včetně starání se o brášku. Jakmile se naučil chodit, stále mi utíkal a já vždy dostala vyhubováno. V těch chvílích jsem si přála být sama. Moc jsem se na něj i na rodiče za to zlobila a přemýšlela jsem, jaké by to bylo žít jinde. Jak jsem tehdy byla bláhová.

Ten den byl jako každý jiný. Večer jsem se uložila s bráškou ke spánku. Po pár hodinách mě vzbudil hluk vstala jsem a uviděla maminku držící tatínka za paži a klekající před mužem v přílbě. Se slzami v očích prosila, aby tatínka neodváděli ale příslušník gestapa se jen pohrdlivě ušklíbl, vytrhl otcovu paži z mamčině sevření a za pomoci dalších dvou mužů tatínka odvěkli. Maminka se zhroutila k zemi. Byla zdrcena, ale její mateřský pud jí velel ochránit mě a brášku. Vstala, chystala se nás ukrýt, ale bylo pozdě. Do domu vtrhli další muži. Jeden z nich mě popadl a odtrhnul od maminky a brášky. Dále si pamatuji jen výstřely, stěny vlaku a pláč ostatních dětí. Usnula jsem vyčerpáním a vzbudila se až v Ravensbrücku. Tam jsme byli nuceni šít. Maminku ani bratříčka jsem zde neviděla. Bála jsem se o ně, bála jsem se o sebe a bála jsem se, co přinese další den.

Když nás osvobodili, dolehla na mě krutá pravda. Z mého domova zbyly jen ohořelé trosky a nikdo tam na mě nečekal.

Anna Medková, žákyně VIII. třídy